

Waar was jij ...

..tijdens de finale van het wereldkampioenschap voetbal op 11 juli 2010? Vastgelopen in de trein tussen Breda en Tilburg, met een internetradio, een paar vrienden en ongeveer 10 onbekenden die vrienden voor het leven werden.

Het was allemaal zo mooi gepland: de wandeling met vrienden in Engeland. Vertrek twaalf uur Engelse tijd vanaf Dover met de boot naar Duinkerken en daar om drie uur continentale tijd aankomen. Een combinatie auto - treinreis zou me dan om ongeveer half acht thuis laten komen, om ruim op tijd de finale Nederland - Spanje met vrienden en bekenden in ons eigen dorp Angerenstein te zien. Een uur speling: moet kunnen.

De overvolle boot kwam uiteindelijk met een klein half uur vertraging aan in Duinkerken, maar de weg was vrij en mateloos van mij, dus net over de rand van de maximaal toegestane snelheid begonnen we optimistisch aan de tocht. De radio berichtte van een ongeluk tussen Antwerpen en st. Job in 't Goor, dus kaartlezend kozen we onderweg voor de route binnendoor naar Antwerpen en een vervolg via Bergen op Zoom naar Roosendaal om daar over te stappen op de trein. Met een beetje geluk haalden we daar dan de trein van vijf voor zes. Bij het passeren van de grens met Nederland komen we in een file, hoe hadden we kunnen denken dat op zondag Nederland filevrij zou zijn. Extra vertraging waardoor we op een paar minuten na ook net de trein van half zeven misten, dus vertrek in Roosendaal om vijf voor zeven aankomst Angerenstein kwart voor negen. Even slikken, maar acceptabel.

Op het digitale omroepbord in de stationshal staat: *Wegens geplande werkzaamheden rijden er geen treinen tussen Breda en Tilburg. NS zet bussen in; extra reistijd 30 minuten.* Vriend met auto net vertrokken richting Amsterdam. Geen andere keus dan toch met de trein gaan. Verwachte aankomst kwart over negen. Extra slikken, boosheid, onmacht. Wat een sufferd ben ik! Waarom heb ik mezelf niet goed geïnformeerd? Met open ogen in de val gelopen. Woedend ben ik, maar je moet wel. Oké, tweede helft is ook acceptabel, dan wordt het pas echt spannend, als we tenminste niet met 5-0 achter of voor staan.

In Etten-Leur staat de trein onverwacht lang stil. Tijd gaat voorbij. Na vijf minuten horen we het omroepbericht dat er problemen zijn met een passagier en dat er gewacht wordt op assistentie. Hartaanval dacht ik nog even in mijn onschuld, maar nee hoor, zit er gewoon een te dikke vijftiger in een Spaans voetbalshirt met een verkeerd kaartje die de boete niet wil betalen. Schuimbekkend verbijt ik mij in mijn coupéstoel. Een hele trein met misschien wel 200 reizigers wacht gelaten af tot we na ongeveer 15 minuten een politieszirene horen aankomen. Mijnheer wil nog niet meewerken en wordt met handboeien afgevoerd, conducteur blijft achter in Etten-Leur en de trein zet zijn reis voort. Waar hebben we nou eigenlijk op gewacht!! Twee aansluitingen gemist. Reizen we door, dan komen we vlak voor het einde van de officiële speeltijd aan in Angerenstein.

Krijgsberaad. In Tilburg naar een kroeg? Laatste trein naar Arnhem ongeveer half elf, is ook niet fijn als er verlengd wordt. Hoe verder! We besluiten tot Nijmegen te reizen en de tweede helft bij vriend uit Nijmegen bij te wonen. Telefonisch worden vrouwen en vrienden op de hoogte gebracht. Mobiele telefoonbedrijven verdienen goed aan ons deze

dag. Breda - Tilburg met bus gaat voorbeeldig. Trein in Tilburg heeft een verlengde reistijd van 10 minuten, wat NS taal is voor 10 minuten vertraging en onze telefoons raken door de voorraad stroom heen. Op het perron ben ik een van mijn vrienden kwijt, hij zit in de wachtruimte zijn telefoon op te laden en heeft daarvoor even de stekker van de drankautomaat uit het stopcontact getrokken. Alles is geoorloofd op zo'n moment.

Als de trein vertrekt is de wedstrijd begonnen. De mobiele telefoon heeft internetradio en een beperkte hoeveelheid stroom. Met het volume maximaal en de radio op het houtentafeltje kunnen we, als iedereen zijn mond houdt, de wedstrijd volgen. Een groepje vrouwen (ja, ik kan er ook niets aan doen) komt om ons heen zitten en het wordt onverwacht een sensatie. Radiocommentaar is een alternatief en het vakmanschap van de commentatoren (met name Jack van Gelder) is opslepend. Ieder tikkie breed lijkt gevaarlijk. We kreunen, schreeuwen, zuchten, verbijten en lachen ons een kreek. We roepen oeiii alsof we de bal net langs het doel 'zien' rollen, we lopen weg als het te spannend wordt. Na 20 minuten zakt het volume van de telefoonradio terug, de batterij kan minder dan we hoopten. Ik en een van mijn vrienden doen een oortelefoontje in en simultaan dragen we het radioverslag over. Hilariteit alom. Voetbal en toneel komen nu wel heel dicht bij elkaar. Uitgeput halen we de pauze en Nijmegen en zijn op tijd voor de tweede helft, de verlenging en de nederlaag.

De reis van Nijmegen naar Arnhem is weer gewoon. Geen moment werd de wedstrijd meer zo mooi, zo spannend en zo leuk als in die trein tijdens die rampzalige rit.

Marcel de Groen